

goed over na," zegt Dolfken, „het zijn gouden woorden: alles komt terecht." Met zijn wijs grijs haar, zijn blozende kaakskens, waarin al fijne blauwe aders beginnen te barsten en met al de zoo vriendelijke rimpelkens rond zijn oogen, is hij de belichaming van zijn optimisme. Niemand uren in het rond die hem niet gaarne ziet komen en men zit bij hem thuis nog op den stoel niet, of hij zegt: „Ik heb precies wat dorst en gij dan?" Want sinds den dood van Mans neemt hij regelmatig wat bier in kelder, omdat het, zegt hij, zoo gemakkelijk is, als er iemand komt en zoo. Sinds dien dag kon men zeggen, dat Dolfken wel niet Mans en zijn kind vergeet, doch ook nooit de ware tevredenheid des harten van zijn zijde ziet wijken. Hij begint zijn dag met het teeken des kruises en twee borreltjes van het kruikske, dat men volgens hem altijd in huis moet hebben tegen buikpijn, maagkramp, hoofdpijn en zoo. Hij vult zijn dag met wat arbeid, maaltijd, pintjes bij J. Peleman, In het land van Waas en eindigt hem met twee borreltjes en het teeken des kruises. Nooit spreekt hij kwaad, nooit doet hij kwaad.

De Heer beloont zijne vroomheid en maakt zijne leuze waar. Met geld hem ter beschikking gesteld zal hij een terrein van een hectaar koopen en daarop een landhuis bouwen volgens dit plan. Bernard rolt de groote papieren voor hem op tafel open. Nooit schoten Dolfken de woorden te kort, ditmaal wel. Hij kijkt meneer den onderpastoor aan en vraagt zich ongerust af of het paar glaaskens uit het nieuw tonneken in kelder hem misschien niet goed bekomt, dat hij al deze dingen ziet en hoort, en dan vraagt Dolfken meneer den onderpastoor het hem nog eens klaar en duidelijk te zeggen, daar hij sinds eenigen tijd soms zoo wat draaijerig is in den kop en als dat allemaal waar is, het is precies iets uit den hemel, iets dat engelen in eenen droom komen vertellen.

Het is van de eerste tot de laatste letter waar. Hij zal dien grond koopen, hij zal dat huis bouwen, een huis met een badkamer, een huis van tien op tien, zes plaatsen beneden, vier groote plaatsen boven, voor de helft onderkelderd, onder het dak een scheerzolder. Er worden daarop door meneer den onderpastoor twee, door Dolfken vijf borreltjes gedronken, zoodat de edele man nog dieper zijne liefde voor zijn kind en zijne dankbaarheid jegens God gevoelt. „Ik was gelukkig," zegt hij, „maar dat zoiets mij in mijnen ouden ouden dag nog zou gebeuren, neen, waar heb ik dat verdiend." Hij spreekt over de goedheid Gods, niet wauwelend gelijk de dronkaards, maar eerbiedig. De goedheid Gods, meneer den onderpastoor, brengt alles terecht. Zijne oogen staan vol tranen.

XVII

De eenige die moeilijkheden maakt tegen den verkoop van grond, is de oudste nonkel Podevijn voor dat boschken. Maar hij ligt al zoo lang ziek en